SZELEP

Már két perce kicsengettek, de Vasököl direkt úgy csinált, mint aki nem vette észre, tovább rajzolta a táblára a hegyvonulatokat, és ez azért volt surmóság, mert következő órára a hetesnek le kellett törölnie a táblát, ha nem akarta, hogy szétpofozza a fizikatanárnő, és ezért tudtuk, hogy nekünk még azután is bent kell majd maradni a szünetben, hogy Vasököl kiment, hogy le tudjuk másolni a térképvázlatot, mert a tankönyvben még a régi nevükkel voltak csak benne a vonulatok, de azokat még ki se nagyon volt szabad mondani, mióta két évvel ezelőtt a főtitkár elvtárs születésnapján a hősök emlékére átnevezték őket, és mindenki másnak szóltunk volna, hogy kicsengettek, de Vasökölnek senki se mert szólni, mert senki se szerette volna, hogy betörje az orrát, mint Szövérfinek, mikor belekotyogott a tektonikus lemez felgyűrődésébe, és mikor Vasököl végre letette a krétát, és a hóna alá csapta naplót, már csak hét perc volt hátra a szünetből, és mikor Vasököl az ajtóhoz ért, megállt, és hátra se nézett, úgy mondta, hogy Dzsátá velem jön.

Én nagyon megijedtem, mert azelőtt még egyszer se szólított így, a gúnynevemen, és ebből tudtam, valahogy rájött, hogy két héttel azelőtt én loptam ki a motorbiciklije első kerekéből a szelepet, mert még mindig nagyon haragudtam rá azért, mert mikor hivatalosan is kiderült, hogy apát elvitték, akkor kitett a Haza Védelme csapatból, szóval nagyon megijedtem, és Ferire néztem, akivel együtt csináltuk, és Feri olyan fehérre sápadt, hogy azt hittem, mindjárt elájul, és éreztem én is, hogy tiszta hideg az arcom, és amikor felálltam, attól féltem, hogy nem fogom tudni elengedni a pad szélét a félelemtől, de aztán valahogy mégiscsak elengedhettem, mert láttam a bakancsaimat, ahogy lépkednek végig a parkettán és aztán a folyosó cementjén, láttam, az egyik fűzőm félig ki volt oldódva, és a végén a bog mindig a talpam alá került, de nem éreztem, majdnem olyan volt, mintha a lábamat se éreztem volna egyáltalán.

Vasököl nem sietett, szép kényelmesen lépkedett, és mikor nem fordult rá a tanári felé vezető lépcsőre, egyből tudtam, hogy a szertárba megyünk, és éreztem, hogy végig összeszorul a torkom, és hogyha akkor kérdezett volna valamit, akkor biztos, hogy meg se tudok szólalni, úgyhogy próbáltam mélyeket lélegezni, hogy megnyugodjak, és mikor odaértünk a szertárhoz, már alig remegtem, a szám még mindig nagyon száraz volt, de már tudtam nyelni, aztán, mikor kinyitotta az ajtót és intett, hogy menjek előre, megint megijedtem, mert tudtam, hogy ilyenkor szokta elkezdeni a verést, úgy, hogy hátulról ököllel vesén vágja az embert, Szabi négy napig véreset pisilt azután, hogy magával vitte a szertárba, szóval, mikor beléptem az ajtón, vártam az ütést, azt gondoltam, hogy ha az ütés pillanatában előrevetem magam, akkor talán elveszek valamit az erejéből, és hogyha úgy csinálok, mintha nagyon fájna, akkor lehet, hogy még pár rúgással megúszom, de nem történt semmi. Mikor átléptem a küszöböt, nem álltam meg, mentem tovább, egyenesen az ablak felé, és már a szertár közepénél voltam, és attól, hogy nem ütött meg, még jobban megijedtem, mert nem tudtam, mi lesz, és akkor Vasököl végre megszólalt, mondta, hogy ne féljek, nem fogja leverni a vesémet, furcsán beszélt, és ahogy ránéztem, láttam, hogy azért, mert egy cigaretta van a szája sarkában, épp akkor tette el az öngyújtóját, a szemembe nézett, aztán rám fújta azt a büdös dohányfüstöt, de azért se köhögtem el magam, mondta, hogy nem ver meg, pedig megérdemelném, aztán az egyik szék felé intett, rám szólt, hogy üljek le.

Ahogy odamentem a székhez, végig Vasököl arcát néztem, a bajsza egész rövidre volt nyírva, de azért jól látszott, mindenhol máshol nagyon simára volt borotválva az arca, megvárta, amíg leülök, aztán lassan odajött ő is, megállt a szék előtt, állva nekidőlt az egyik üveges szekrénynek, mögötte jól látszottak a szív és a belső szervek színes műanyag modelljei, ezeket mi még nem tanultuk, az embertan az hetedikes anyag, és akkor Vasököl mondta, hogy nem kell hazudni, beszélhetek őszintén vele.

Erre én bólintottam, de nem mondtam semmit, az a lényeg, hogy addig, amíg nem kérdezik az embert, semmit se nagyon kell mondani, mert abból csak baj lehet, vártam, hogy kérdezzen, de Vasököl egy szót se szólt, csak szívta a cigarettáját, most már legalább nem rám fújta a füstöt, végül csak megszólalt, azt kérdezte, hogy tényleg szerettem-e én azokat a Haza Védelme versenyeket, mert még jól emlékszik, hogy milyen dühös voltam akkor, amikor kirakott a csapatból, én meg csak intettem a fejemmel, nem tudtam, mi a helyes válasz, ha azt mondom, igen, akkor azért fog felpofozni, ha azt mondom, nem, akkor azért, de válaszolni is muszáj volt, mert tudtam, hogyha nem válaszolok, akkor is pofont kapok, úgyhogy mégiscsak megmondtam, hogy én igazából lőni szerettem, tényleg, még apám tanított meg a légpuskával bánni, amikor kicsi voltam, sokszor elvitt a céllövöldébe, és ott akkor ketten mindent eltaláltunk, én egyszer még a gyertyalángot is lelőttem, de ezt nem mondtam el Vasökölnek, csak annyit, hogy lőni szerettem, és ő bólintott, és mondta, hogy az látszott is rajtam, épp úgy fogtam a puskát, ahogy kell, ösztönös tehetség voltam, sajnálta is nagyon, mikor ki kellett hogy tegyen a csapatból, de nem volt más választása, külön szólt neki az igazgató elvtárs, hogy engem nem szabad betenni, amiatt, ami apámmal történt, mert én is megbízhatatlanná váltam politikai szempontból, mert amit a Haza Védelme versenyeken tanítanak, az szigorú államtitok, és nekem is jobb, ha nem tudok ilyeneket, mert még bajom lehet belőle, ebben mondjuk tényleg igaza volt, egyszer majdnem nagy bajba kerültem amiatt, amit a rádióaktivitásról tanultunk, mindegy, akkor is haragudtam rá azért, mert kivett a csapatból, de tudtam, hogy ezek csak ilyen puhító kérdések, és igazából azt akarja, hogy valljam be, én vettem ki a motorja kerekéből a szelepet, úgyhogy azért se mondtam semmit, nem is néztem a szemébe, hanem azokat a műanyag modelleket néztem, ott a háta mögött, a hetedikesek azt mesélték, hogy a női nemi szerv is meg van így csinálva műanyagból, és pont úgy néz ki, mint az igazi, de azt persze sehol se láttam, biztos az alsó szekrénybe volt elzárva, szóval ezeket a modelleket néztem, és semmit se mondtam, Vasököl meg szívta a cigarettáját és hallgatott, és nem tudtam, hogy mire készül, úgyhogy egyre jobban kezdtem aggódni, és akkor hallottam, hogy becsengetnek, és tudtam, hogy kezdődik a fizika óra, és fel akartam állni, de Vasököl mondta, hogy maradjak csak, mert elkért a következő óráról, és akkor aztán tényleg nagyon megijedtem, mert azelőtt ilyet sose csinált senkivel, és biztos el is sápadtam, mert Vasököl egyből azt kérdezte, hogy mi van, mért vagyok ilyen nagyon beszarva, én meg mondtam, hogy nem vagyok egyáltalán, de Vasököl erre csak mosolygott és mondta, hogy ahhoz képest elég fehér az arcom, pedig tőle igazán nem kell félni, mert ő senkit se szokott bántani, és tőlem se akar semmi rosszat, csak egy kis szívességre szeretne megkérni, de ha beszélek erről bárkinek is, akkor viszont tényleg lesz félnivalóm, mert azt nem fogom túlélni, úgy járok majd én is, mint apám, és én akkor majdnem megszólaltam, azt akartam mondani, hogy nem igaz, az apám nem halt meg, hanem életben van, mert ha meghalt volna, arról tudnék, de aztán nem mondtam semmit mégse, és akkor Vasököl azt mondta, hogy Horáciú, az a fiú, aki a helyemre került a Haza Védelme csapatba, kórházba

LIVEWORKSHEETS

került, mert leesett a lépcsőn, és betörött az orra, és ma van a városi döntő, és kell valaki, akit a helyére tehet, de valaki olyan, akiben megbízhat, úgyhogy rám gondolt, de nem mondta, hogy azért, mert én tudok a legjobban lőni az iskolában, hanem azért, mert én hasonlítok legjobban Horáciúra, mert úgy fogunk elmenni a versenyre a tizenhatos iskolába, mintha én lennék Horáciú, de még egyszer mondja, erről senkinek se beszélhetek, és nem is kérdezte egyáltalán, hogy akarom-e, vagy hogy beleegyezek-e, hanem úgy mondta, mint aki biztosan tudja, hogy így lesz, mert nekem muszáj azt csinálni, amit ő akar, és mondta, hogy terepfutásból, akadályfutásból, térképolvasásból, politikából és hadtörténetből már megvolt a városi döntő, egyedül csak a lövés van még hátra, és a többiek elég jól szerepeltek, de idén nagyon kemény a verseny, mert már csak matematikailag van esély a továbbjutásra, ahhoz nekem legalább száztizenhét pontot kéne lőni a százhúszból, de azt is úgy, hogy legfeljebb két ember lőhetne jobbat nálam, mondjuk ezekkel az ócska csehszlovák puskákkal ez úgyis képtelenség, főleg így, hogy spórolni kell a lőszerrel, és mindenki legfeljebb csak három próbalövést tehet, na de mégis, a matematikai esély ott van, és akkor én mondtam, hogy akkor ez azt jelenti, hogyha hibátlant lőnék, százhúsz pontosat, akkor biztosan továbbjutna a csapat, és Vasököl bólintott, és megint rám fújta a cigaretta füstjét, és úgy mondta, hogy az kéne csak, épp csak az hiányozna neki, hogy én tökéleteset lőjek, és hogy is jut ilyen baromság az eszembe, tényleg nagyon ideges lett, láttam, hogy remeg a bajusza, a cigarettából is aprókat szívott, de én mondtam, hogy mi van, nem hiszi, hogy meg tudom csinálni, mert akkor nem emlékszik rá, hogy mennyire tudtam lőni, mert én igenis tudom, hogyan kell érezni a puskát, hogyan kell eggyé válni a lövedékkel a ravasz meghúzásának a pillanatában, én igenis tudom, hogyan gondolkoznak a mesterlövészek, mert erre engem az apám tanított meg, és ha nem hiszi, akkor vigyen csak el arra a versenyre, és majd meglátja, hogy hol lesznek a lyukak a lőlapon, mert ha akarok, én igenis tudok százhúsz pontot lőni, hogyha kell, még százharmincat is, mert van elég kézügyességem ahhoz, hogy kicseréljem a három próbalőszerből legalább egyiket egy golyóstoll hegyre, mert ha kell, akkor azzal is lehet lőni, és akkor így szerzek egy plusz lőszert, és akkor akár százharminc pontot is lőhetek, ha akarok, mert nem fogja senki észrevenni, hogy nem tizenkettőt lőttem, hanem tizenhármat, és ahogy ezt kimondtam, egyszerre akkora pofont kaptam, hogy majdnem leestem a székről, Vasököl olyan hirtelen ütött meg, hogy a mozdulattól kiesett a kezéből a cigaretta, és én meg oldalt a szék támlájába kellett kapaszkodjak, és láttam, hogy a cigaretta leesett a szőnyegre és ott füstöl tovább, és éreztem, hogy szédülök, akkorát kaptam, de szerencsére pont nyitva volt a szám, mikor megütött, mert még csak a mondat közepénél tartottam, és ezért se a nyelvem nem haraptam meg, se a fogaimnak nem lett semmi baja, és akkor Vasököl azt mondta, hogy szégyelljem magam, hogy merek ilyen hangon beszélni vele, jobb, ha nem felejtem el, hogy nem egy napon húztunk gatyát, aztán szólt, hogy kéri vissza a cigarettáját, mert amíg beszélt, én végig azt néztem, ahogy ott füstöl a szőnyegen, letérdeltem, és felvettem szépen a földről, és mikor visszaadtam a Vasököl kezébe, akkor azt gondoltam, hogy a pofájába kéne nyomni a parázsló felét, mert megérdemelné, amilyen vadállat, és tudtam, hogy mindjárt arra fog kényszeríteni, hogy bocsánatot kérjek, de elhatároztam, hogy nem kérek azért sem, ha nem muszáj, akkor nem kérek, és akkor Vasököl elvette a cigarettát, és visszatette a szájába, és nagyot szívott belőle, de most nem rám fújta a füstöt, csak úgy bele a levegőbe, aztán, mikor megszólalt, azt mondta, hogy értsem meg, hogy a versenyt el kell veszíteni, mert a mi iskolánk csapatának nem szabad továbbjutni, de ezt aztán már végképp nem mondhatom el senkinek, erről nekem se volna szabad tudni, azzal, hogy elmondta nekem, végleg bedugta a hurokba a nyakát, mikor ezt mondta, a saját nyakára bökött a cigarettát tartó kezével, úgyhogy majdnem lehamuzta magát, aztán mondta, hogy mindegy, mert most már az én nyakamon is ott van a hurok, és erről többet nem is kell tudjak, de jegyezzem meg, hogy hetven pontnál többet semmiképpen sem lőhetek, mert azzal az iskolám jövőjét kockáztatnám, mert a városi döntőn a hármas iskola csapatának kell továbbjutni és nem a miénknek, úgyhogy ígérjem meg, hogy azt fogom csinálni, amit mond nekem, és hatvan pontot lövök, vagy legfeljebb hetvenötöt, és kész.

Amíg beszélt, én végig a szemébe néztem, de a végén ő már nem nézett rám, és én se rá, hanem megint azokra a műanyag modellekre, ott az üveg mögött, a szív tetejéből két vastag cső állt ki, az egyik kékre volt festve és a másik pirosra, és mikor Vasököl elhallgatott, akkor aztán megint ránéztem, egyenesen bele a szemébe, ő meg kérte, hogy ígérjem meg, de gyorsan, mert most már mindjárt indulni kell, különben lekéssük a versenyt, és akkor én fél kézzel megkapaszkodtam a szék támlájába, és úgy mondtam, hogy nem, nem ígérem meg, azért se ígérem meg, mert engem nem erre tanított az apám, mert a sport az tisztességes dolog, ott nincs csalás, ott mindig mindenki egyenlő esélyekkel indul, és csak azon múlik minden, hogy ki hogy teljesít, és engem nem érdekel, elvihet a versenyre, de én akkor is a lehető legjobbat fogom lőni, a maximumot, ami tőlem telik, és ahogy beszéltem, egész megijedtem a saját hangomtól, majdnem olyan volt, mintha nem is én beszélnék, a kezem, amelyikkel a szék támláját fogtam, egész megfájdult a nagy szorításban, és tudtam, hogy mindjárt jönnek a pofonok, és próbáltam lazán hagyni a számat, de éreztem, hogy összeszorítom a fogam, olyan erősen, hogy belenyilallt a halántékomba, és tudtam, hogy most vége, Vasököl agyon fog verni, de akkor se tudtam elhallgatni, hiába próbáltam visszanyelni a szavakat, akkor se tudtam abbahagyni a beszédet, de Vasököl nem ütött meg, hanem elnyomta a cigarettát, aztán az egyik mutatóujját a szája elé tette, és úgy sziszegte, hogy psszt!, de én nem ettől hallgattam el, hanem attól, hogy láttam, ahogy a másik kezével a zsebébe nyúl, mert tudtam, hogy most fogja elővenni a bokszert, és akkor nekem végem, örülhetek, hogyha kórházba kerülök, és közben Vasököl elővette a kezét, és nem volt rajta bokszer, de valamit fogott a kezébe, hogy mit, azt nem lehetett látni, és akkor odatartotta elém az öklét, nagyon széles aranygyűrűt viselt, láttam benne tükröződni a saját arcomat, és akkor azt kérdezte, hogy ki tudom-e találni, hogy mi van a kezében, de akkorra én már úgy megijedtem, hogy még ha ki tudtam volna találni is, akkor se mertem volna megszólalni az ijedtségtől, és csak a fejemmel intettem, hogy nem, és közbe megint a szívre néztem, ott az üveg mögött, és valahogy az jutott eszembe, hogy a kék csövön folyik a szívből a hideg vér, és a piros csövön pedig a forró vér, de mikor ez eszembe jutott, már rögtön tudtam is, hogy hülyeség, és akkor Vasököl mondta, hogy jó, látja, hogy feladom, és ne erőltessem tovább az agyamat, mert még izomlázam lesz, és kinyitotta a tenyerét, és egyből láttam, hogy a motorbicikli kerekének a szelepe van a kezében, azt tartotta oda az orrom alá, és ahogy megláttam, éreztem, hogy elsápadok, éreztem, hogy jéghideg vérrel telik meg a testem, olyan hideggel, hogy bele fog kékülni a bőröm, és majdnem azt is éreztem, hogy megáll a szívem az ijedtségtől, és akkor Vasököl mondta, hogy bizony, ő mindent tud erről a kis tréfáról, mert Feri mindent elmondott neki, mert több esze volt, nem mint nekem, és már másnap belátta, hogy legjobb lesz, ha mindent bevall szépen Vasökölnek, mert akkor talán megúszhatja, mert elég okos volt ahhoz, hogy belássa, hogyha Vasököl magától jön rá, hogy kik miatt kellett feltolnia a motorját a hegyre, ahol lakik, akkor bizony vége az életének, és akkor én

LIVEWORKSHEETS

Ferire gondoltam, arra, hogy ezért volt olyan halálsápadt, és amíg Vasököl beszélt, végig odatartotta az orrom elé a szelepet, és ahogy mozgott a keze, láttam, hogy a szelepben is mozog az a kicsi szelepgolyó, majdnem akkora volt, mint egy légpuska lőszer, és aztán Vasököl eltette megint a szelepet, és hátat fordított nekem, úgy csinált, mint aki kinéz az ablakon, és úgy mondta, hogy ugye tudom, hogy amit csináltam, az nem csak egy diáktréfa, hanem egy szabotázsakció, államellenes szabotázs, és ha akar, akkor nemcsak az iskolából rúgathat ki, hanem javítóintézetbe is juttathat, és csak azért nem börtönbe, mert még nem múltam el tizennégy, de ne féljek, mert anyám elmúlt, úgyhogy nyugodt lehetek, hogy ő majd igazi börtönbe kerül, és nem látom majd őt se soha többet, és akkor én éreztem, hogy mindjárt sírni fogok, de nem akartam sírni azért sem, hanem csak nagyon halkan mondtam, hogy jól van, megcsinálom, annyi pontot lövök, amennyit ő mond, ha kell, akkor hatvanat, és ha kell, akkor negyvenet, az lesz, amit ő akar, aztán felálltam, és úgy mondtam, hogy akkor menjünk, essünk túl rajta, és Vasököl hátba vágott, és úgy mondta, hogy ez a helyes beszéd, és akkor kimentünk a szertárból, és végigmentünk a folyóson, aztán le a lépcsőn, és külön a tanári kapun mentünk ki, és a napos összecsapta a sarkát, és úgy tisztelgett, miközben kinyitotta az ajtót, de Vasököl nem viszonozta a tisztelgését, és én is épp hogy csak a halántékomhoz emeltem a tenyerem.

Az igazgató elvtárs kölcsönadta Vasökölnek az autóját, úgyhogy azzal mentünk, és Vasököl megengedte, hogy előre üljek, azelőtt soha életemben nem ültem még elöl, de most mégse tudtam élvezni, mert egyre csak Ferire gondoltam, és Vasököl egész úton cigarettázott, és semmit se szólt. A tizenhatos iskola, ahol a városi döntőt rendezték, nem volt messze, gyorsan odaértünk, és mielőtt kiszálltunk volna, Vasököl még egyszer megmutatta a szelepet, én meg csak bólintottam, nem mondtam semmit azért se, és akkor bementünk az iskolába, az udvar szépen fel volt díszítve fenyőgallyakkal, és nagy vörös posztós tablókra mindenféle idézetek voltak kiírva, a fegyveres erőkről, az ifjúságról, a pártfőtitkárról és a békéről, és épp időben érkeztünk, mert az iskola pionírjainak parancsnoknője épp akkor köszöntötte az egybegyűlteket, egy rövid beszédet is mondott, nem nagyon figyeltem oda, mert inkább a lőállásokat néztem, a kirakott pokrócokból látszott, hogy fekvő helyzetből kell majd lőni, de a céltáblák még nem voltak kirakva, úgyhogy a távolságot nem tudtam megbecsülni, közben a pionírparancsnok még mondott valamit az összefogásról meg a békéről, aztán vége is lett a beszédének, és mindenki tisztelgett, aztán elénekeltük a himnuszt, de nem csak az első meg az utolsó szakaszt, ahogy általában szoktuk, hanem végig az egészet, a középső szakaszokat nem is nagyon tudtam, valami ekékről volt bennük szó, meg, azt hiszem, valami kardokról is, de aztán ennek is vége lett, és akkor az iskola igazgatója mindenkinek sok sikert kívánt, és akkor tényleg megkezdődött a verseny, először a fegyvereket sorsolták ki, mindenkinek ki kellett húzni egy gázmaszkból egy számot, és abból kiderült, hogy melyik fegyverrel fog lőni és melyik turnusban, én a tizenhármast húztam, de nem ijedtem meg, mert nekem ez a szám mindig szerencsét szokott hozni, és a tizenhármas azt jelentette, hogy a második turnusba fogok lőni a hármas számú puskával, mert összesen tíz puska volt és tíz lőállás, és direkt nem néztem meg, hogy mit lőtt az, aki az első turnusba húzta a hármas puskát, pedig abból lehetett volna találgatni, hogy mennyire pontos, és hogy merre viszi el az ember kezét, de hát azt gondoltam, hogy végül is úgyse számít, inkább nem is néztem oda egyáltalán, hanem körbejártam az udvaron, megnéztem a Béke Sarkot, ide rengeteg sok nyelven ki volt írva, hogy béke, meg hogy a világ gyermekei békét akarnak, és legfelülre a párt főtitkárának és a fegyveres erők főparancsnokának a képe volt feltéve, és alája meg a háborús hősök fényképei voltak kitéve, meg a tábornokok fényképei, meg pár fénykép a tankokról meg a repülőkről, meg a fegyveres erők május elsejei parádéjáról, ahogy a lövegek elvonulnak a dísztribün előtt, és a tábornokok fényképe valahogy furcsa volt, és ahogy jobban megnéztem, láttam, hogy szétvágták és újra összeragasztották, ez jól látszott a falból, ami előtt álltak, és aztán eszembe jutott, hogy ezt a képet én onnan ismerem, hogy benne volt az ötödikes tankönyv végén a mellékletbe, de akkor még hét tábornok volt rajta és most már csak öt, két tábornok eltűnt a képről, pedig nem is hallottam, hogy kiderült volna róluk, hogy árulók, közben láttam, hogy már lassan mindenki felkelt a lőállásból, és ebből tudtam, hogy nemsokára következik a mi turnusunk, úgyhogy elindultam szépen vissza a lőállás felé, és közben láttam, hogy a tanárok ott beszélgetnek az iskola bejáratánál, Vasököl is ott volt, még mindig cigarettázott, és ahogy odanéztem, mintha megérezte volna, mert felém fordult, és azzal a kezével, amelyikkel a cigarettát fogta, mosolyogva intett egyet, és a másik keze meg végig a zsebében volt, és tudtam, hogy a szelepet fogja, és akkor éreztem, hogy elönt a meleg, és ahogy ott álltam, egyszer csak rám szólt valaki hátulról, hogy Horáciú, és akkor nagyon megijedtem, de azért hátrafordultam, és láttam, hogy a pionírok parancsnoknője az, és azt is láttam, hogy egy lapról olvassa a nevem, és akkor egy kicsit megnyugodtam, mert gondoltam, hogy mégse ismeri az igazi Horáciút, és nem fog kiderülni, hogy én nem Horáciú vagyok, és mondtam, hogy igen, én vagyok, és akkor a pionírok parancsnoknője azt kérdezte, hogy mit néztem ott a Béke Sarokban, és én mondtam, hogy semmit, parancsnok elvtársnő, csak verseny előtt babonából mindig meg szoktam nézni a fegyveres erők főparancsnokának a fényképét, mert ő nekem a példaképem, és akkor a pionírok parancsnoknője bólintott, és mondta, hogy az ilyen hazafias gondolatok viszik előre az országot a béke útján, aztán felírt valamit a füzetbe, és sok sikert kívánt, és akkor én odamentem a lőálláshoz, és lefeküdtem a pokrócra.

Az egyik versenybiztos gyorsan kiosztotta a lőszereket, először a három próbalőszert, és akkor már fel voltak téve a próba lőlapok, és én kezembe fogtam a puskát, csehszlovák volt, az igaz, de egész jó állapotban, egész könnyen csukódott, direkt nem középre céloztam, hanem az ötös és a hatos kör közötti fehér vonalra, és ahogy a vállamhoz szorítottam a puska tusát, a fegyver súlyától éreztem, hogy eltölt a nyugalom, és mikor céloztam, nem is kellett odafigyeljek a légzésemre, mert minden ment magától, pont akkor lőttem, mikor kifújtam a levegőt, és mikor a versenybiztosok kiosztották a tizenkét versenygolyót meg a próba lőlapokat, tényleg láttam, hogy mindegyik lövés épp oda ment, ahova én akartam, és akkor tudtam, hogyha akarnék, tényleg tudnék tökéleteset lőni, és akkor a másik versenybiztos feltette a verseny lőlapokat, és akkor én nagyon meglepődtem, mert azelőtt én még ilyen lőlapokat sose láttam, mert nem csak ilyen egyszerű céltáblák voltak, hanem sokkal nagyobbak, mindegyik úgy nézett ki, mint egy emberi felsőtest, és a cél ott volt a bal oldalon, az emberi szív helyén, és nekem akkor eszembe jutott a szív műanyag modellje, ott az üveg mögött, és a tízes pont épp ott volt fent, a két ér között, a piros meg a kék ér között, és akkor, ahogy céloztam, valahogy csak ezt a műanyag modellt láttam magam előtt, és hiába próbáltam a hatos vonalra célozni, mert csak azt a két lyukat láttam, a piros lyukat, meg a kék lyukat, és valahogy olyan volt, mintha az a két lyuk Vasököl két szeme lenne, és akkor, ahogy először meghúztam a ravaszt, tudtam, hogy a golyó pont oda fog menni, a Vasököl szeme közé, és ha a vadnyugaton lennénk, akkor azonnal szörnyethalna, és láttam is a tízes kör közepén megjelenni a kicsi fekete lyukat, innen akkorának látszott csak, mint

LIVEWORKSHEETS

egy tűszúrás, és akkor másodszor is oda lőttem, pont oda, a tízes körbe, és harmadszor is, és negyedszer is, és nem is kellett a lőlapra nézzek, akkor is tudtam, hogy minden lövésem ott van bent, a tízes körön belül, és a végén mégis odanéztem és láttam, hogy ott vannak mind, szépen egymás mellett a találatok, százhúsz pontot lőttem, vagy száztizenkilencet, és ahogy letettem a puskát, tudtam, hogy nagy baj van, és a tábornokok jutottak eszembe, meg az, hogy most mi is el fogunk tűnni anyával, és az én képemet is le fogják szedni az osztálytablóról.
Mikor felálltam, nagyon szédültem, de a lőlapokat szerencsére nem lehetett megnézni, mert nem akartam volna közelről is látni azt a szétlőtt belső kört, a bírók egyből elvitték mindegyik lőlapot kiértékelésre, és akkor, amíg az eredményre vártunk, Vasököl odajött és mondta, hogy jól van, abból, hogy milyen sápadt vagyok, látja, hogy azt csináltam, amit kell, és jegyezzem meg, hogy ilyen az élet, az okosabb enged, és akkor benyúlt a zsebébe, és elővette a szelepet, és a kezembe adta, és mondta, hogy tessék, tegyem el, mert megdolgoztam érte, és ahogy elvettem a szelepet, úgy éreztem, mintha nagyon forró lett volna, és égette volna a tenyerem, és akkor a pionírok vezetője odakiáltott, hogy elvtársak, eredményhirdetés, és akkor mindenki odament, és elkezdték felolvasni az eredményeket, és mikor a mi iskolánkhoz értek, akkor Vasököl átkarolta a vállam, úgy fogott, én meg a pionírok vezetőjének a száját néztem, és minthogyha lassítva láttam volna, ahogy formálja a szavakat, és szinte nem is hallottam a hangját, csak a szájáról olvastam, hogy hatvanhárom pont, és akkor azt akartam kiáltani, hogy nem igaz, ez csalás, én tökéletest lőttem, de éreztem, hogy ott a markomban az a forró fémdarab, olyan volt, mintha egy puskagolyó lett volna, és akkor, nem tudom mért, de a hegyvonulatok nevei jutottak eszembe, a régiek meg az újak, és nem szóltam semmit, csak nyeltem egyet, és közben hallottam, hogy a lövészetet a hármas iskola nyerte százhét ponttal, és akkor Vasököl megint hátba veregetett, és úgy mondta, hogy ne búsuljak, és hogy veszteni tudni kell.

„Ez A Fehér Király hetedik novella-fejezete, eredetileg azt hiszem Veszteni tudni kell *címen jelent meg, a Mozgó Világban" – írta Dragomán György. Szerinted melyik találóbb cím?*

Milyen fegyelmezési különbségek vannak az akkori és a mai tanárok között?

Melyik szimpatikusabb?

LIVEWORKSHEETS